

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **Česká republika – Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno

za účasti: **System Servis s.r.o.**
sídlem Ostrožná 246/23, Opava
zastoupena Mgr. Milanem Bartoněm, advokátem
sídlem Slezská 2127/13, Praha

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 20.11.2023, č.j. ÚOHS-45805/2023/163, sp.zn. ÚOHS-R0129/2023/VZ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Zadavatel (žalobce) zadával v otevřeném řízení veřejnou zakázku „Zajištění digitalizace stavebního řízení (DSŘ)“; oznámení o jeho zahájení bylo uveřejněno v Úředním věstníku Evropské unie dne 29.3.2023 pod ev. č. 2023/S 063-188074.
2. Osoba zúčastněná na řízení (dodavatel) podala k žalovanému návrh na zahájení správního řízení o uložení nápravného opatření směřující proti zadávacím podmínkám, neboť se domnívala, že byly nastaveny netransparentně a nepřiměřeně (nezákonně).
3. Žalovaný prvostupňovým rozhodnutím ze dne 5.9.2023, č.j. ÚOHS-33680/2023/500, sp.zn. ÚOHS-S0321/2023/VZ, částečně řízení zastavil (výrok I.), částečně návrh zamítl (výrok IV.).
4. Dále žalovaný rozhodl tak, že zadavatel stanovil zadávací podmínky v rozporu s § 36 odst. 1 a s § 36 odst. 3 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“), v návaznosti na § 6 odst. 1 ZZVZ a zde vyjádřenou zásadou transparentnosti tím, že nestanovil a neposkytl zadávací podmínky dodavatelům v podrobnostech nezbytných pro účast dodavatele v zadávacím řízení, když v bodu 11.7 implementační smlouvy uvedl, že „*V rámci plnění této Smlouvy nesmí Poskytovatel užít ke splnění svých povinností a do Systémů jakkoliv zařadit či se Systémy jakkoliv spojit Standardní software bez předchozího písemného souhlasu Objednatele.*“, aniž by z citované zadávací podmínky či vysvětlení zadávací dokumentace poskytnutých zadavatelem k citované zadávací podmínce bylo zřejmé, za jakých předem objektivně daných podmínek a zda vůbec bude souhlas zadavatele s použitím určitého konkrétního standardního software dodavateli udělen, a dodavatelé tak objektivně nemohli v zadávacím řízení připravit nabídku, která by mohla reflektovat použití konkrétního standardního software, jakož i kalkulaci skutečných nákladů, které dodavatel bude při plnění veřejné zakázky muset vynaložit, čímž vytvořil bezdůvodnou překážku hospodářské soutěže (výrok II.).
5. Dále žalovaný rozhodl tak, že zadavatel stanovil zadávací podmínky v rozporu s § 36 odst. 3 ZZVZ v návaznosti na § 6 odst. 1 ZZVZ a zde vyjádřenou zásadou transparentnosti tím, že nestanovil a neposkytl zadávací podmínky dodavatelům v podrobnostech nezbytných pro účast dodavatele v zadávacím řízení, když ze zadávacích podmínek či vysvětlení zadávací dokumentace poskytnutých zadavatelem není zřejmé, v jakých lhůtách bude zadavatel povinen akceptovat dodavatelem předložené výstupy v průběhu akceptačního řízení, což mělo dopad do možnosti dodavatelů řádně připravit nabídku a posoudit, zda budou moci realizovat plnění v termínech stanovených v závazném harmonogramu plnění (výrok III.).
6. Jako opatření k nápravě pak bylo zadávací řízení zrušeno (výrok V.) a zadavateli byl uložen zákaz uzavřít smlouvu na veřejnou zakázku (výrok VI.) a povinnost uhradit náklady řízení (výrok VII.).

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

7. Předseda žalovaného pak nyní napadeným rozhodnutím podaný rozklad zadavatele proti výrokům II., III., V., VI. a VII. prvostupňového rozhodnutí zamítl a prvostupňové rozhodnutí v tomto rozsahu potvrdil. Jeho rozhodnutí pak zadavatel napadl žalobou.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

8. Podle žalobce je napadené i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí v příslušných částech nezákonné.
9. Žalobce je toho názoru, že osoba zúčastněná na řízení vůbec nebyla aktivně legitimována k podání návrhu, protože není subjektem, který by se chtěl a reálně mohl ucházet o realizaci veřejné zakázky, a proto jí ani nemohla vzniknout újma.
10. Dále žalobce setrvává na závěru, že zadávací podmínka v podobě výhrady odmítnutí užití standardního software byla nastavena dostatečně transparentně; žalobce i nadále tvrdí, že jasně stanovil, jaké podmínky musí software splňovat, aby byl následně akceptován.
11. Stejnou optikou žalobce nahlíží na zadávací podmínku v podobě nastavení akceptačního řízení; žalobce tvrdí, že stanovil konkrétní časové lhůty, do kterých musí být jednotlivé fáze díla akceptovány, a konkrétnější lhůty k provedení akceptačního řízení nemohl stanovit, protože ty měly vyplynout teprve z prováděcího projektu dodavatele a návrhu technického řešení.
12. V postupu žalovaného pak žalobce rovněž spatřuje procesní pochybení: nezákonné přerušení správního řízení, neobjektivní průzkum trhu a nepřípustné omezení práva žalobce seznámit se s obsahem správního spisu.
13. Žalobce má rovněž za nezákonné zrušení zadávacího řízení, protože to má sloužit jako poslední prostředek nápravy chyb zadávacího řízení a žalobce je přesvědčen, že intenzita vytýkaných pochybení, šlo-li by skutečně o pochybení, nepřevyšuje veřejný zájem na realizaci veřejné zakázky.
14. Žalobce tedy navrhuje, aby zdejší soud napadené i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

15. Žalovaný setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí, neboť žalobce uplatňuje tytéž argumenty, se kterými se žalovaný v podrobnostech v napadeném (případně v prvostupňovém) rozhodnutí vypořádal; žalovaný na tyto závěry z podstatné míry odkazuje.
16. Žalovaný je tedy toho názoru, že osoba zúčastněná na řízení byla aktivně legitimována k podání návrhu, protože prokázala alespoň teoretickou možnost realizace přinejmenším části veřejné zakázky, a proto jí vznikla újma v podobě nemožnosti účasti v zadávacím řízení. Výhradu odmítnutí standardního software žalovaný nadále považuje za Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

netransparentní, neboť dodavatelům znemožnila sestavit konkurenceschopnou nabídku. Shodně žalovaný nahlíží na absenci lhůt k provedení akceptačního řízení, neboť dodavatelé nevěděli, kdy mají dílo předat do akceptačního řízení, aby se nedostali do prodlení s plněním. Obě tyto zadávací podmínky přitom dle žalovaného měly vliv na potenciální okruh uchazečů o veřejnou zakázku, což žalovaný podložil průzkumem trhu. Tvrzená procesní pochybení žalovaný odmítá, neboť je přesvědčen, že řízení přerušil důvodně s cílem zajistit odborné vyjádření, že provedený průzkum trhu byl objektivní a že bylo namístě omezit žalobci právo nahlížet do správního spisu, neboť obsahoval obchodní tajemství. I zrušení zadávacího řízení bylo podle žalovaného namístě.

17. Žalovaný tedy navrhuje zamítnutí žaloby. I žalovaný na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

18. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“) a včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (především § 65, § 68, § 70 s.ř.s.). Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáváno v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
19. Žaloba není důvodná.
20. Mezi žalobcem a žalovaným je v nyní posuzované věci sporu ohledně tří základních otázek: zaprvé jde o otázku aktivní legitimace toho, kdo k žalovanému podal návrh na zahájení správního řízení, zadruhé jde o otázku zákonnosti (souladu se ZZVZ) výhrady odmítnutí standardního software a absence lhůt k provedení akceptačního řízení podle zadávacích podmínek a zatřetí jde o otázku tvrzených procesních pochybení žalovaného v průběhu správního řízení.
21. Aktivní procesní legitimace k podání návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele již byla opakovaně předmětem výkladu podaného správními soudy. Judikaturou bylo především dovozeno, že přezkum postupu zadavatele musí být přístupný co nejširšímu okruhu navrhovatelů (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.5.2014, č.j. 5 Afs 48/2013-272). Od tohoto východiska (bez ohledu na to, že jej judikatura dovodila ve vztahu k předchozímu zákonu o zadávání veřejných zakázek) není důvod se odchýlovat. Podstatné pro dovození aktivní procesní legitimace pro zahájení řízení, v němž mají být přezkoumávány zadavatelem stanovené zadávací podmínky před podáním nabídek (předtím, než uplyne lhůta k podání nabídek v tzv. jednofázových zadávacích řízeních, tedy i v zadávacím řízení otevřeném), tedy je, zda ten dodavatel, který návrh podává, je alespoň teoreticky schopen realizovat přinejmenším část veřejné zakázky, která je zadávána, a je-li tomu tak, pak újma (hrozící či vzniklá) spočívá ve ztrátě možnosti se o veřejnou zakázku podáním nabídky při dodržení zadavatelem stanovených zadávacích podmínek ucházet.
22. Předmětem plnění bylo v nyní posuzované věci „Zajištění digitalizace stavebního řízení (DSŘ)“, konkrétně implementace, následná podpora provozu a rozvoj komplexního řešení agendového informačního systému, evidence autorizovaných osob ve stavebnictví a dalších

podpůrných evidencí a komponent, které mají sloužit k zajištění agendy stavebního úřadu. Ze správního spisu vyplývá, že předmětem podnikání osoby zúčastněné na řízení, která návrh k žalovanému podala, je mj. „Poskytování software, poradenství v oblasti informačních technologií, zpracování dat, hostingové a související činnosti a webové portály“. Jde tak o činnost, která předmětu plnění věcně odpovídá. Nadto ze skutkových zjištění žalovaného vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení je etablovaným IT dodavatelem s řadou referencí, který nabízí komplexní řešení problematiky IT a poskytuje dodávku služeb, SW, HW a dalších potřebných komponent pro IT infrastrukturu; závěry žalovaného (především bod 174 a násl. prvostupňového rozhodnutí) odpovídají podkladu rozhodnutí.

23. Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení tedy nelze dospět k hájitelnému závěru, že by byla zjevně nezpůsobilá z podstatné míry sama plnit předmět veřejné zakázky. Podstatnou část veřejné zakázky je obecně způsobilá plnit sama, zadavatelem přitom nebylo zakázáno částečné plnění poddodavatelské ve smyslu § 105 odst. 2 ZZVZ, a tedy nabídku bylo možno podat se zamýšleným využitím poddodavatelského plnění a bylo také možno podat společnou nabídku více dodavatelům. Byl-li návrh na zahájení řízení k žalovanému podán před uplynutím lhůty k podání nabídek (zpochybňovány jsou zadávací podmínky), pak jakýkoli požadavek na doložení schopnosti osoby zúčastněné na řízení realizovat skutečně celý předmět veřejné zakázky nebyl namístě; způsob, jakým osoba zúčastněná na řízení hodlala plnění realizovat (zda sama, s využitím poddodavatelů či na základě nabídky podané s jiným dodavatelem), by mohl vyplynout až z podané nabídky a ta by byla podána až ve vztahu k zadávacím podmínkám, které by osoba zúčastněná na řízení nepokládala za rozporné se ZZVZ. Subjektivní pohled žalobce, který osobu zúčastněnou na řízení nepovažuje za „relevantního dodavatele“ (údajně pro nemožnost realizovat celé plnění coby vybraný dodavatel), je za tohoto stavu předčasné. Žalovaný přitom mohl přihlídnout k možnosti osoby zúčastněné na řízení podat společnou nabídku s dalšími subjekty i bez toho, že by to osoba zúčastněná na řízení tvrdila již v podaných námitkách k žalobci. Z osoby zúčastněné na řízení nemůže osoba bez aktivní procesní legitimace činit ani výše jejích celkových tržeb za rok 2022 (podle žalobce menší než předpokládaná hodnota veřejné zakázky v nyní posuzované věci), a to tím spíše ne, nepožadoval-li žalobce v zadávacím řízení po dodavatelích prokázání ekonomické kvalifikace (ve vztahu k níž by mohlo být zvoleno obrátové kritérium) a byl-li návrh k žalovanému podán proti zadávacím podmínkám, tj. před podáním nabídky (tj. bez znalosti stran jejího obsahu, včetně zamýšlené míry participace samotné osoby zúčastněné na řízení na plnění). Bez významu je z tohoto pohledu i počet zaměstnanců osoby zúčastněné na řízení (žalobcem tvrzený průměrný počet šest zaměstnanců, což je méně než požadovaný počet členů realizačního týmu v nyní posuzované věci, nemá význam v situaci, kdy návrh byl podán proti zadávacím podmínkám, tj. před podáním nabídky, to znamená bez znalosti zamýšleného zapojení zaměstnanců žalobce, eventuálně jiných lidí, do realizačního týmu).
24. Osoba zúčastněná na řízení tedy byla dodavatelem s aktivní procesní legitimací k podání návrhu na zahájení řízení, protože – souhrnně řečeno – byla alespoň teoreticky způsobilá plnit podstatnou (alespoň dílčí) část předmětu veřejné zakázky; lze tedy dovodit alespoň teoretickou možnost získat veřejnou zakázku a podílet se na jejím plnění. Za shora shrnutých okolností lze přitom spatřovat újmu ve smyslu § 250 odst. 1 a § 251 odst. 1 první věty ZZVZ v odepření možnosti osoby zúčastněné na řízení účastnit se zadávacího řízení za zadávacích podmínek, jež by byly v souladu se ZZVZ. Otázku aktivní procesní legitimace Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

osoby zúčastněné na řízení k podání návrhu na zahájení řízení k žalovanému tedy žalovaný posoudil správně.

25. Naznačuje-li žalobce účelovost postupu osoby zúčastněné na řízení, pak z ničeho neplyne, že by podala jen účelový návrh, jehož motivací by bylo jen zadávací řízení zmařit, eventuálně zdržet. Závěru o účelovosti návrhu (tj. o zneužití práva podat návrh) by musela předcházet mimořádně závažná skutková zjištění stran okolností, za nichž byl návrh podán, jeho obsahu či procesního postupu osoby zúčastněné na řízení po jeho podání. Žádná taková mimořádně závažná skutková zjištění, jež by měla oprávněně vést k závěru o účelovosti postupu osoby zúčastněné na řízení (účelovosti podaného návrhu), podle zdejšího soudu z ničeho neplynou. Z toho, že se osoba zúčastněná na řízení neúčastnila předběžných tržních konzultací (§ 33 ZZVZ), ani z toho, že nežádala o vysvětlení zadávací dokumentace (§ 98 ZZVZ), nelze dovozovat, že by zájem o veřejnou zakázku ve skutečnosti neměla. Nabídku jistě mohla podat i bez těchto kroků; účast na předběžných tržních konzultacích je otázkou úvahy dodavatele, zda se jich účastnit (byl-li k ní zadavatelem osloven) hodlá, aniž by neúčast na nich znemožňovala později zpochybňovat zadávací podmínky, a podání žádosti o vysvětlení zadávací dokumentace není podmínkou ani pro možnost zpochybňovat zákonnost zadávacích podmínek návrhem k žalovanému, ani pro možnost zpochybnit jejich určitost a srozumitelnost návrhem k žalovanému. Nadto již samotná skutečnost, že to byla právě osoba zúčastněná na řízení, která zpochybnila zadávací podmínky, které pak i žalovaný shledal rozpornými se ZZVZ, vylučuje pokládat jí podaný návrh za (jen) účelový (zadávací řízení jen zdržující). Oprávněnosti žalobcem naznačovaných úvah o tom, že osoba zúčastněná na řízení byla jen „nastrčeným“ subjektem, pak nic nenasvědčuje.
26. V části týkající se otázky aktivní legitimace toho, kdo k žalovanému podal návrh na zahájení správního řízení, tedy žaloba není důvodná.
27. Žaloba není důvodná ani v těch částech, jimiž jsou zpochybňovány závěry žalovaného ohledně nezákonnosti výhrady odmítnutí standardního software a absence lhůt k provedení akceptačního řízení podle zadávacích podmínek.
28. Pokud jde o žalobcem stanovené zadávací podmínky, pak zadávací dokumentace obsahující zadávací podmínky tvoří zcela klíčový dokument zadávacího řízení, na jehož základě se dodavatelé rozhodují, zda se budou o veřejnou zakázku ucházet, či nikoli. Za její řádné (souladné se ZZVZ) zpracování je odpovědný zadavatel, který má povinnost zadávací dokumentaci zpracovat dostatečně kvalitně, určitě, srozumitelně a s adekvátní mírou odbornosti tak, aby byli dodavatelé schopni sestavit vzájemně porovnatelné a konkurenceschopné nabídky (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16.11.2010, č.j. 9 Afs 30/2010-182, či ze dne 25.3.2009, č.j. 2 Afs 86/2008-222), při jejichž podání by žádný z nich nebyl neodůvodněně zvýhodněn (§ 36 odst. 1 ZZVZ). Podle § 36 odst. 3 ZZVZ přitom platí, že zadavatel nesmí odpovědnost za správnost a úplnost zadávacích podmínek přenášet na dodavatele. Pro dodržení zásady transparentnosti (§ 6 odst. 1 ZZVZ) je pak především třeba stanovit zadávací podmínky jasně a srozumitelně (srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 15.2.2012, č.j. 62 Af 50/2011-72).
29. V nyní posuzované věci šlo o smluvní podmínku specifikující, že „[v] rámci plnění této Smlouvy nesmí Poskytovatel užít ke splnění svých povinností a do Systémů jakkoliv zařadit či se Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

Systémy jakkoli spojit Standardní software bez předchozího písemného souhlasu Objednatele.“ (bod 11.7 implementační smlouvy). Smluvní podmínky mezi zadavatelem a vybraným dodavatelem (coby součást zadávacích podmínek) se často nacházejí mimo rozsah přezkumu žalovaného, neboť jeho úkolem není obecně posuzovat vhodnost, přiměřenost či vymahatelnost soukromoprávních ujednání ve smlouvách. V některých případech je však žalovaný oprávněn (a povinen) smluvní podmínky přezkoumávat. Jde o případy, kdy konkrétním nastavením těchto (smluvních) podmínek aktivujících se „až“ po uzavření smlouvy může dojít ke shodně eliminačním (a tudíž nepřiměřeným a diskriminačním) důsledkům, pokud jde o účast v zadávacím řízení, jaké vyvolávají podmínky, kterými je dodavatel vázán již před uzavřením smlouvy, a to již pro účely podání nabídky v zadávacím řízení (kupř. v podobě nepřiměřeně nastavených požadavků na prokázání kvalifikace). Žalovaný je tedy oprávněn (a povinen) přezkoumávat smluvní podmínky z pohledu § 6 a § 36 odst. 1 ZZVZ, především pak z toho pohledu, zda jejich nastavením nedochází k omezení hospodářské soutěže, jež by se projevovalo již v samotném omezení účasti dodavatelů v zadávacím řízení (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.2.2023, č.j. 7 As 286/2022-77, a judikatura mu předcházející). Tak také žalovaný podle zdejšího soudu v nyní posuzované věci postupoval.

30. Z obsahu uvedené smluvní podmínky plyne, že žalobce (zadavatel) podmínil užití standardního software svým souhlasem, který mohl vybraný dodavatel získat (resp. se žalobce mohl rozhodnout takový souhlas neudělit) až po ukončení zadávacího řízení, tj. po uzavření smlouvy. Z dokumentace o zadávacím řízení vyplývá, že dotčená podmínka byla předmětem řady žádostí o vysvětlení podle § 98 ZZVZ; dodavatelé žádali o upřesnění v tom smyslu, zda tuto podmínku zadavatel v uvedeném rozsahu skutečně zamýšlel, případně zadavatele (byť tak činili nepřipadně cestou § 98 ZZVZ) vybízeli k jejímu odstranění, či alespoň ke specifikaci kritérií, která musí standardní software splňovat, aby měli dodavatelé postaveno najisto, zda bude jejich software akceptován (vysvětlení zadávací dokumentace č. 2, dotaz č. 5, vysvětlení zadávací dokumentace č. 4, dotaz č. 6, vysvětlení zadávací dokumentace č. 7, dotaz č. 4, vysvětlení zadávací dokumentace č. 8, dotaz č. 1, vysvětlení zadávací dokumentace č. 16, dotaz č. 12, vysvětlení zadávací dokumentace č. 20, dotaz č. 1). Argumentovali přitom tak, že je pro ně (ne)možnost užití standardního software zcela klíčovou informací, která má vliv na sestavení nabídky. S ohledem na pracnost a nákladovou stránku předmětu plnění je totiž rozdíl v tom, zda bude dodavatel oprávněn využít standardní řešení, či zda bude nucen celý systém vytvořit od počátku. Uvedenou podmínku dodavatelé považovali za problematickou i ve světle pevně stanoveného (a velmi krátkého) harmonogramu plnění, aniž by však věděli, zda budou moci využít standardní software, či nikoli (a z toho důvodu kalkulovat s delším termínem plnění, resp. s potenciální nemožností časový harmonogram dodržet). Obě tyto potenciality, tj. užití i neužití standardního software, přitom byli dodavatelé nuceni zohlednit již při přípravě své nabídky.
31. Zdejší soud souhlasí se žalovaným, že uvedený požadavek má dopad na dodavatele již v samotném stádiu přípravy nabídky, kterou jsou povinni kvalifikovaně zpracovat a „naplnit“ údaji pro hodnocení. Z obsahu dokumentace o zadávacím řízení přitom jasně plyne, že žalobce v reakci na podněty dodavatelů odmítl spornou podmínku odstranit, či upravit. Nakonec tak dodavatelům jako jediné vodítko pro specifikaci standardního software zůstala implementační smlouva, která sice do jisté míry specifikuje kritéria, jež má standardní software splňovat, ta jsou však velmi obecná (běžná dostupnost software na trhu, eliminace Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

větších finančních nákladů na jeho následný rozvoj, úpravy bez nutnosti zásahu do zdrojového kódu apod.), nadto ani při jejich naplnění dodavatelé nemají jistotu, že jejich software žalobce po uzavření smlouvy skutečně akceptuje. Tím spíše v situaci, kdy je jedním z kritérií hodnocení ekonomické výhodnosti nabídky kritérium cenové s vahou 70 %, je nezbytné, aby zadávací dokumentace jednoznačně a určitě stanovila, zda mohou dodavatelé najisto počítat s akceptací standardního software (a tedy zda mají „nacenit“ nabídku s předpokladem, že část požadovaného plnění již mají k dispozici, čímž se jejich finanční, časové i personální náklady sníží), či nikoli pro nesplnění některých závazně stanovených kritérií (a tedy zda mají „nacenit“ nabídku s předpokladem, že poptávané řešení budou muset vytvořit zcela od počátku, čímž se jejich finanční, časové a personální náklady zvýší). Vzhledem k tomu, že dodavatelům žádná konkrétní kritéria standardního software pro jeho (ne)akceptaci nebyla známa, byli nuceni ve svých nabídkách kalkulovat jak s možností, že jejich software bude akceptován, tak současně s možností, že bude odmítnut, ačkoli je z logiky věci zřejmé, že obě tyto varianty nemohou nastat současně, neboť jedna vylučuje druhou. To vedlo k nemožnosti sestavit kvalifikovanou, a především konkurenceschopnou nabídku. Už od toho se odvíjí eliminační potenciál uvedené podmínky ve vztahu k účasti dodavatelů v zadávacím řízení.

32. To ostatně potvrzuje i průzkum trhu, který žalovaný v rámci řízení provedl. Celkem dvaceti třem subjektům, především dodavatelům z oboru, položil sedm otázek, jejichž součástí byly i otázky „[z] jakého důvodu Vaše společnost nepadala nabídku v šetřeném zadávacím řízení? [...]“ (otázka č. 1) a „[j]edná se dle Vašich zkušeností o standardní smluvní podmínku (tj. výhrada možné neakceptace standardního software bez konkrétní specifikace [...])?“ (otázka č. 4). Deset z oslovených považovalo výhradu neakceptace standardního software bez konkrétně stanovených požadavků za nestandardní, šest ji označilo za hlavní důvod neúčasti v zadávacím řízení (resp. nepodání nabídky) a dva jako jeden z důvodů, které je k nepodání nabídky vedly. To reflektuje rovněž skutečný počet nabídek, které byly v zadávacím řízení podány; nabídky podali jen dva dodavatelé, přičemž jeden z nich s výhradou, že smlouva nebude uzavřena (příp. dojde k jejímu zpětvzetí), nebude-li žalobce jeho standardní software akceptovat.
33. Otázka (ne)akceptace standardního software přitom jasně souvisí nejen s potřebou dodavatelů nabídky „nacenit“, což se odvíjí od jasné (a pro dodavatele potřebné) představy o konkrétním rozsahu budoucí implementace požadovaného řešení. Jde totiž navíc o podstatnou informaci z pohledu dodržení harmonogramu plnění, který obsahuje velmi krátké lhůty, což dodavatelům neponechává téměř žádný prostor pro chyby, resp. pro zcela odlišné přizpůsobení návrhu řešení v situaci, kdy by nabízený software nebyl žalobcem akceptován. V takovém případě by byl vybraný dodavatel nucen implementovat zcela nové technické řešení s vyšší časovou i finanční náročností, čímž by se výrazně změnila kalkulace skutečných nákladů, současně by se tím dostal do rizika nesplnění závazných termínů harmonogramu plnění pod hrozbou finančních sankcí. Požadoval-li přitom žalobce po dodavatelích, aby již při sestavování svých nabídek kalkulovali s takovou mírou rizika (resp. byli ponecháni v takové nejistotě, že objektivně nebyli schopni odhadnout reálný rozsah poptávaného plnění), pak nepřipustně přenášel svoji odpovědnost za řádné zpracování zadávacích podmínek na dodavatele a (jak ostatně potvrdil i počet nabídek nakonec v zadávacím řízení podaných) vytvářel bezdůvodnou překážku hospodářské soutěži.

34. Žalobce spornou podmínku konstantně obhajuje nemožností standardní software generalizovat, neboť jej bude nutné vždy zhodnotit ve vztahu k části řešení, do níž má být integrován. Žalovaný (ani dodavatelé, kteří se domáhali změny dotčené podmínky) však po žalobci nepožadovali stanovení komplexního manuálu, který mají dodavatelé následovat, aby byl jejich standardní software akceptován, nýbrž předložení konkrétních kritérií, které má software splňovat, nebo naopak prvků, které obsahovat nesmí, aby měli postaveno najisto, že právě jimi nabízené řešení bude žalobcem jednoznačně (bez jakýchkoli pochybností) akceptováno. Stanovení negativního či pozitivního výčtu prvků, které standardní software zahrnovat (ne)má, je přitom pouze jednou z variant, kterou žalobce mohl využít, aby předešel nejistotě, od níž lze odvozovat nepřipustné omezení okruhu potenciálních uchazečů o veřejnou zakázku. K zajištění legitimní potřeby žalobce (patrně vedené snahou přijmout pouze takové řešení, které po něj nebude v budoucnu představovat nepřiměřené náklady na další vývoj, resp. údržbu) tedy zjevně existovala i jiná (možná a vhodná) řešení bez téhož protisoutěžního efektu. Zadávací dokumentace ve vztahu k výhradě (ne)akceptace standardního software po uzavření smlouvy bez konkrétně stanovených kritérií nestanoví jednoznačnou odpověď na to, zda s jeho užitím dodavatelé mají při sestavování nabídky kalkulovat, či nikoli, a není tedy jednoznačná a transparentní. V situaci, kdy má otázka (ne)akceptace standardního software přímý vliv na schopnost dodavatelů sestavit konkurenceschopnou nabídku, je třeba, aby bylo složení tohoto kritéria stanoveno dostatečně konkrétně a transparentně. Jelikož tak žalobce neučinil, stanovil zadávací podmínky v rozporu se ZZVZ, jak dovodil žalovaný. Dílčí úvahy žalovaného by zdejší soud mohl dále jen zopakovat, případně parafrázovat, namísto toho na ně jako na zákonné a skutkovým zjištěním zcela odpovídající odkazuje.
35. V principu shodně je třeba nahlížet na zadávací podmínku v podobě míry podrobnosti akceptačního řízení; jde o podmínku, jejíž posouzení je odvislé od shora uvedeného. I tato zadávací podmínka byla předmětem řady dotazů v rámci vysvětlení zadávací dokumentace (vysvětlení zadávací dokumentace č. 2, dotaz č. 1, vysvětlení zadávací dokumentace č. 4, dotaz č. 2, vysvětlení zadávací dokumentace č. 10, dotazy č. 1–5, vysvětlení zadávací dokumentace č. 16, dotazy č. 1–2); dodavatelé požadovali objasnění délky trvání akceptačního řízení, neboť jim nebylo zřejmé, v jakých termínech mají plnění předat zadavateli, aby splnili závazné termíny stanovené v harmonogramu plnění. Žalobce stanovil prostřednictvím harmonogramu závazné termíny pro plnění dílčích výstupů, přičemž ty v sobě zahrnovaly i provedení akceptačního řízení (posouzení řešení, provedení testů a jiných procesů a podepsání akceptačních protokolů), aniž by však zadávací podmínky obsahovaly jakýkoli údaj o celkové délce akceptačního řízení (srov. především body 4.1 zadávací dokumentace, 12.1–12.7 a 21.1 implementační smlouvy).
36. Žalobce tedy nestanovil žádné konkrétní termíny, v nichž by se akceptační řízení závazně odehrávalo, a vybraný dodavatel by tak ani při řádné podnikatelské obezřetnosti nemohl předejít sankcím za prodlení s plněním. V rámci správního řízení přitom žalobce konstantně setrval na tvrzení, že průběh akceptace a ověření prezentovaného řešení nelze předem genericky definovat, neboť závisí na variabilitě předkládaného technického řešení a možnosti využití standardního software, takové tvrzení však nemůže být oprávněně využitelné za situace, kdy jsou termíny plnění přímo odvislé od délky akceptačního řízení a kdy je vybraný dodavatel smluvně zavázán k dodržení termínů harmonogramu pod hrozbou sankcí. Celková doba plnění závazku (termín zahájení, termín ukončení a celková doba Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

plnění) je přitom jednou z klíčových okolností, které ovlivňují nejen úvahy dodavatele o tom, jak bude jeho nabídka vypadat, nýbrž i o tom, zda ji vůbec podá. Zájem dodavatelů o konkrétní veřejnou zakázku je totiž odvislý od posouzení, zda v době realizace veřejné zakázky budou disponovat dostatečnými personálními, časovými, technickými i finančními kapacitami, tj. od posouzení, zda budou schopni veřejnou řádně realizovat a dokončit (srov. také například rozsudky zdejšího soudu ze dne 7.5.2020, č.j. 62 Af 20/2019-104, či ze dne 23.1.2018, č.j. 30 Af 102/2016-99). Pro tyto úvahy však žalobce dodavatelům neponechal žádný prostor, jestliže sice stanovil závazný harmonogram plnění, avšak bez konkrétní délky akceptačního řízení, která se v harmonogramu přímo odráží.

37. I v této situaci měl přitom žalobce na výběr jiná (možná a vhodná) řešení, která by dodavatelům umožnila řádný podnikatelský úsudek, zda jsou schopni veřejnou zakázku ve stanovených termínech řádně plnit. Trvá-li totiž žalobce na svém závěru, že lhůty akceptačního řízení nelze konkrétně (s přesností na jednotlivá data) stanovit, pak postačovalo, aby například stanovil závazné termíny, do kterých by byl vybraný dodavatel povinen předložit část plnění do akceptačního řízení, aby měl postaveno najisto, že splněním dotčených termínů nebude v prodlení s plněním (bez ohledu na následné odchylky oproti harmonogramu způsobené případnou nečinností žalobce), anebo stanovil maximální reakční dobu žalobce v rámci akceptačního řízení, do které by byl povinen předložené řešení schválit, případně odmítnout (kupř. do 10 dnů od předání dílčího plnění do akceptačního řízení, v odůvodněných případech do 15 dnů apod.) Jelikož však žalobce nic z uvedeného neučinil, nebyli dodavatelé objektivně schopni posoudit, zda disponují dostatečnými kapacitami pro řádné plnění veřejné zakázky, což mohlo mít vliv na jejich účast v zadávacím řízení.
38. Tato nejistota dodavatelů je jen umocněna shora posuzovanou výhradou odmítnutí standardního software kdykoli v průběhu akceptačního řízení; dodavatelé se při sestavování svých nabídek reálně ocitli v situaci, kdy byli zavázáni pevně stanoveným časovým harmonogramem, jehož součástí bylo rovněž akceptační řízení, aniž by však byly stanoveny lhůty k jeho provedení, s vědomím, že jejich software může zadavatel kdykoli v průběhu realizace plnění odmítnout, a to vše pod hrozbou sankcí za prodlení s plněním. Nelze rovněž přehlédnout, že termíny harmonogramu jsou obzvláště krátké (kupř. mezi prvními dvěma milníky je časový prostor 15 dnů, ačkoli si žalobce vymínil, že „jen“ na podepsání akceptačního protokolu mu přísluší lhůta 10 dnů) a poměrně zřetelně ukazují na časovou tíseň, které žalobce dodavatele vystavil, patrně z důvodu, že se mu nepodařilo zadávací řízení zahájit s dostatečným předstihem (k zahájení zadávacího řízení došlo v roce 2023, ačkoli žalobci byla potřeba implementace nového informačního systému známa přinejmenším od roku 2021, kdy na obdobný předmět plnění zahájil dvě zadávací řízení, která v roce 2023 sám zrušil). Pro tento závěr ostatně svědčí i žalovaným provedený průzkum trhu, v rámci něhož devět z oslovených uvedlo, že důvodem pro nepodání nabídky do zadávacího řízení byla nereálnost harmonogramu plnění. Ve vztahu k této podmínce lze tedy také zjevně dovodit eliminační potenciál ve vztahu k účasti dodavatelů v zadávacím řízení. I ve vztahu k posouzení této podmínky by zdejší soud mohl další dílčí úvahy žalovaného jen zopakovat, případně parafrázovat, namísto toho na ně rovněž jako na zákonné a skutkovým zjištěním zcela odpovídající odkazuje.

39. Žaloba pak není důvodná ani v těch částech, jimiž jsou namítána procesní pochybení v řízení před žalovaným.
40. Zdejší soud především neshledává žádné pochybení žalovaného v okruhu dodavatelů, které žalovaný v rámci průzkumu trhu oslovil. Osloveno bylo celkem 23 subjektů, především dodavatelů z oboru, kteří určitým způsobem o veřejnou zakázku projevíli zájem. Někteří z nich se účastnili předběžných tržních konzultací (jde tedy o okruh dodavatelů oslovených k předběžným tržním konzultacím žalobcem), jiní podali žádost o vysvětlení zadávací dokumentace, další podali námítky proti zadávacím podmínkám. Mezi oslovenými subjekty byly i odborné instituce, které se k předmětu veřejné zakázky mohly kvalifikovaně vyjádřit (kupř. České vysoké učení technické v Praze). Takovýto vzorek oslovených subjektů lze považovat za dostatečně rozmanitý a přitom reprezentativní. Tvrdí-li žalobce, že žalovaný neměl oslovovat subjekty, které podaly námítky, avšak nikoli již návrh k žalovanému, příp. subjekty, které jsou vzájemně propojené, pak podle zdejšího soudu není důvodu tento názor žalobce vyslyšet. I tyto subjekty mohly k posouzení povahy a dopadů uvedených zadávacích podmínek přispět.
41. Namítá-li žalobce nezákonné přerušení řízení (v rozporu s § 261 odst. 2 ZZVZ) při provádění právě uvedeného průzkumu trhu, pak mu zdejší soud dává za pravdu, že průzkum trhu realizovaný žalovaným, a to přinejmenším ve vztahu k dodavatelům, nelze podřadit pod získávání odborného stanoviska či znaleckého posudku, jak předvídá § 261 odst. 2 ZZVZ. Pojem „odborné stanovisko“ není v ZZVZ blíže definován, zdejší soud jej však vykládá analogicky jako ve vztahu k § 127 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (podle kterého při posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, vyžádá soud u orgánu veřejné moci odborné stanovisko; jestliže pro složitost posuzované otázky takový postup není postačující nebo je-li pochybnost o správnosti podaného odborného vyjádření, ustanoví soud znalce). Přerušení řízení podle § 261 odst. 2 ZZVZ může být odůvodněno jen potřebou žalovaného opatřit znalecký posudek či odborné stanovisko (orgánu veřejné moci či jiné nezávislé odborné autority), nikoli potřebou uskutečnit průzkum trhu či jinak se dotazovat jeho účastníků, přerušení řízení a nepokračování v něm na základě nesprávné aplikace § 261 odst. 2 ZZVZ však nemůže vést ke zrušení nyní napadeného rozhodnutí. Žalobce měl proti nepokračování v řízení po jeho (podle žalobce nezákonném) přerušení možnost obrany cestou tzv. nečinnostní žaloby (§ 79 a násl. s.ř.s.).
42. Namítá-li žalobce, že k posouzení aktivní legitimace osoby zúčastněné na řízení přistoupil žalovaný nesprávně až poté, co vydal předběžné opatření, pak nic takového z obsahu správního spisu neplyne. Předně otázku aktivní procesní legitimace je žalovaný fakticky povinen zkoumat průběžně po celou dobu vedení řízení (obecně vzato, odpověď na otázku aktivní procesní legitimace nemusí být vždy zcela jednoduše zodpověditelná a okolnosti rozhodné pro zodpovězení této otázky se mohou ukazovat průběžně; v situaci, kdy správní orgán zjevný nedostatek aktivní legitimace neshledá, postupuje ve správním řízení tak, aby mohlo být ve věci meritorně rozhodnuto, srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2005, č.j. 4 As 50/2004-59), nadto samotná skutečnost, že se žalovaný seznámil s podrobným vyjádřením osoby zúčastněné na řízení k aktivní legitimaci (a především s přílohou vyjádření osoby zúčastněné na řízení ze dne 17.7.2023) až poté, co vydal předběžné opatření, neznamená, že by se žalovaný touto otázkou nezabýval (a neměl Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

ji pro účely uskutečňování aktuálních procesních kroků vyřešenou) již bezprostředně po podání návrhu. Ostatně i žalovaný v napadeném rozhodnutí vychází z toho, že i bez znalosti obsahu přílohy vyjádření osoby zúčastněné na řízení ze dne 17.7.2023 (tedy předtím, než mu byla tato příloha doručena) měl její aktivní procesní legitimaci za splněnou. To pak také odpovídá závěrům žalovaného o aktivní procesní legitimaci osoby zúčastněné na řízení, které nejsou o obsah přílohy jejího vyjádření ze dne 17.7.2023 opřeny (především body 57. – 60., napadeného rozhodnutí). Podstatná je pak rovněž skutečnost, že tuto otázku žalovaný, jak již shora uvedeno, posoudil správně (osoba zúčastněná na řízení byla aktivně procesně legitimována k podání návrhu).

43. Hodlá-li přitom žalobce touto částí žalobní argumentace snad zpochybňovat vydané předběžné opatření ukládající zákaz uzavření smlouvy po dobu vedení řízení před žalovaným (rozhodnutí ze dne 17.7.2023), a sice v tom směru, že jej žalovaný neměl vydávat (protože nejprve měl najisto zodpovědět otázku aktivní procesní legitimace toho, k jehož návrhu bylo řízení, v němž bylo předběžné opatření vydáno, zahájeno), mohl tak po vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení činit samostatnou správní žalobou (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2009, č.j. 2 Afs 186/2006-54, dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.9.2017, č.j. 2 As 21/2017-60).
44. Tvrdí-li dále žalobce v souvislosti s přílohou vyjádření osoby zúčastněné na řízení ze dne 17.7.2023, že tento dokument byl žalobci coby obchodní tajemství osoby zúčastněné na řízení (jako celek) nezákonně zneprístupněn, pak zdejší soud především nedovozuje, že by nezpřístupnění tohoto dokumentu jako celku žalobce mohlo na jeho právech zkrátit způsobem, který by měl vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Obsah tohoto dokumentu žalovaného nepřivedl k žádnému skutkovému zjištění, které by pro jeho závěry (tu stran aktivní procesní legitimace osoby zúčastněné na řízení) byly určující; jak již byla shora uvedeno, i bez znalosti obsahu přílohy vyjádření osoby zúčastněné na řízení ze dne 17.7.2023 měl žalovaný její aktivní procesní legitimaci za splněnou a vyplývá to jasně z napadeného rozhodnutí (především body 57. – 60., napadeného rozhodnutí). Znalost obsahu tohoto dokumentu navíc ani podle zdejšího soudu nebyla pro dovození splnění podmínky aktivní procesní legitimace osoby zúčastněné na řízení podstatná; podstatná byla obecná – teoretická – možnost předmět veřejné zakázky realizovat (ať už samostatně či ve spolupráci s jinými dodavateli, a to ať už s využitím poddodavatele, anebo na základě společné nabídky), přitom konkrétní způsob, jakým osoba zúčastněná na řízení hodlala plnění realizovat (zda sama, s využitím poddodavatelů či na základě nabídky podané s jiným dodavatelem), by mohl vyplynout až z podané nabídky. Je-li tedy obsahem tohoto dokumentu označení možných budoucích obchodních partnerů osoby zúčastněné na řízení ve vztahu k plnění veřejné zakázky a označení referencí, které by osoba zúčastněná na řízení hodlala při podání nabídky využít, nejde o skutečnosti ve vztahu k dovození aktivní procesní legitimace podstatné. Jestliže obsah tohoto dokumentu jako celek (souhrn údajů o budoucích obchodních partnerech a zamýšlených referencích ve vztahu ke konkrétnímu zadávacímu řízení a jim odpovídající zamýšlené budoucí rozvržení rolí na straně dodavatelské) osoba zúčastněná na řízení pokládala za součást svého obchodního tajemství (§ 504 občanského zákoníku) a jestliže s tímto dokumentem žalovaný takto nakládal, nelze mu podle zdejšího soudu nic vytýkat. Souhrn uvedených údajů ve vztahu ke konkrétnímu zadávacímu řízení (o Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

konkrétních obchodních partnerech a jejich zvažovaném – možném – zapojení do plnění veřejné zakázky, a tedy i do nabídky, jež mohla být v budoucnu podána) může být pokládán za skutečnost konkurenčně významnou, určitelnou, ocenitelnou a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupnou, a to bez ohledu na to, že některé dílčí údaje (kupř. samostatné údaje o smlouvách uzavřených zamýšlenými obchodními partnery v minulosti) mohou být veřejně dostupné. Ze všech těchto důvodů zdejší soud nepokládá znepřístupnění tohoto dokumentu jako celku žalobci za vadu řízení před žalovaným, jež by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

45. Ohledně splnění podmínek pro uložení nápravného opatření spočívajícího ve zrušení zadávacího řízení zdejší soud souhlasí se žalobcem potud, že v nynější věci na uzavření smlouvy patrně existuje silný veřejný zájem a že zrušení zadávacího řízení představuje až krajní prostředek nápravy, který nelze aplikovat na taková pochybení zadavatele, která měla zanedbatelný vliv na postup účastníků zadávacího řízení (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.1.2023, č.j. 10 As 23/2021-56). Napadené rozhodnutí však toto východisko respektuje, a sice především proto, že v nyní posuzované věci nebylo dovozeno nikterak marginální pochybení žalobce; žalobce nastavil zadávací podmínky v rozporu se ZZVZ, čímž nepřípustně omezil okruh potenciálních uchazečů o veřejnou zakázku. Jestliže byly podmínky zadávacího řízení nastaveny v rozporu se ZZVZ (a v tomto ohledu zdejší soud závěry žalovaného bez výhrad sdílí), pak – v situaci, kdy již uplynula lhůta pro podání nabídek – je zrušení zadávacího řízení jedinou možností, jak závadný stav napravit, tj. hospodářskou soutěž otevřít ve prospěch těch dodavatelů, kterým byla z důvodu nezákonného postupu žalobce odepřena možnost účasti v zadávacím řízení.
46. Zdejší soud tedy v nosných ohledech zcela sdílí závěry žalovaného, které pokládá za zákonné a odpovídající jeho skutkovým zjištěním. Žalovaný podle zdejšího soudu aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud tak v mezích uplatněných žalobních bodů neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil ani žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto zdejší soud bez jednání za splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s.ř.s. žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

V. Náklady řízení

47. Výrok o nákladech řízení účastníků se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Úspěšný byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, navíc náhradu žádných nákladů řízení ani nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává. Osoba zúčastněná na řízení pak na náhradu nákladů řízení nemá právo, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí náklady vznikly, a k náhradě jiných nákladů řízení nebyl shledán žádný závažný důvod (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 3. října 2024

David Raus v.r.
předseda senátu